

L'habitació 2D

L'Hospital del barri de Santa Eugènia havia estat tancat feia més de vint anys. Els veïns del barri deien que no va ser per falta de fons, sinó per alguna cosa que va passar a dins, alguna cosa de la qual mai se'n va parlar. Era abandonat però encara seguia dret. De tots els seus passadissos, el lloc més temut era l'habitació 2D. Es deia que es sentien veus, que la porta s'obria i es tancava sola, i que ,qui hi entrava no tornava a ser el mateix o, encara pitjor, mai en sortia.

Camila, estudiant de medicina, mai es va creure aquelles històries. Creia en la ciència, en la raó. Una nit d'octubre, va decidir comprovar-ho per ella mateixa. Va obrir una reixa oxidada i hi va entrar. L'eco dels seus passos omplia els passadissos buits, el terra era cobert de papers i lliteres tombades. Va continuar caminant, es fixava en les portes numerades fins que va trobar l'habitació 2D. En obrir-se, la porta va emetre un cruixit metàl·lic. L'olor t'atrapava a la gola: una barreja de mort i antic. A dins, la seva llanterna va revelar una habitació petita. Les parets estaven cobertes d'inscripcions arrabassades a la força, totes amb la mateixa frase: "No obris els ulls." Al centre hi havia una llitera de metall amb les corretges trencades. De sobte, va sentir un soroll: respiracions que no eren seves.

—Qui hi ha? —va preguntar.

Un xiuxiueig multiple, de home i dona li va respondre des de la foscor:

—No obris els ulls.

La seva llanterna va parpellejar i es va apagar. Alguna cosa metàl·lica s'arrossegava per terra. Les respiracions es van multiplicar, omplint l'habitació buida. Un aire fred li va acariciar la cara i la veu va sonar dins del seu cap:

—Ara que has entrat... no podràs mirar cap altra cosa.

Camila va tancar els ulls amb força. Va notar unes mans seques i arrugades acariciant-la. Les seves pestanyes la molestaven. No podia suportar més aquella pressió als ulls. Contra la seva voluntat, els va obrir. La llanterna es va encendre sola. Les parets ja no tenien frases, sinó cares deformes incrustades, amb els ulls arrencats. Tots van girar el cap cap a ella, sincronitzats. Camila va retrocedir, però la porta es va tancar de cop. Va intentar obrir-la però estava bloquejada.

Les desenes de boques a les parets van repetir la frase:

—No obris els ulls.

La llanterna va caure a terra, il·luminant la llitera. Sobre el metall, hi havia marques d'ungles fresques. Camila va cridar, però les veus van apagar el so. Va notar que l'empenyien cap a la llitera. Les seves cames es movien soles. Unes mans invisibles la van agafar contra el fred metall i les corretges trencades es van tancar. La llanterna va parpellejar una darrera vegada. En el reflex de la llitera, Camila va veure la seva pròpia cara però no com sempre, aquesta vegada la tenia deforme.

L'habitació 2D es va enfonsar en la foscor per sempre. I des d'aquell dia ningú al barri de Santa Eugènia va tornar a saber res de Camila.